

Arrest

nr. 98 798 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart op 21 oktober 2007 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 29 oktober 2007 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 23 mei 2008, in antwoord op het ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 4 augustus 2008 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Bij arrest met nummer 15 701 van 9 september 2008 weigert ook de Raad aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.5. Bij beschikking met nummer 3450 van 21 oktober 2008 verklaart de Raad van State het cassatieberoep ingesteld tegen het arrest van de Raad van 9 september 2008 niet toelaatbaar.

1.6. Op 26 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de op 4 augustus 2008 en op 7 oktober 2008 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 25 augustus 2010 de beslissing waarbij de op 4 augustus 2008 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 1 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.9. Verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 1 maart 2012 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in België op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 augustus 2012 de beslissing waarbij de op 1 maart 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 19 september 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in België onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Kameroen

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag dd. 01.03.2012 een vervallen identiteitskaart voor op naam van [...] uitgereikt op 19.12.1996. Deze kaart werd afgeleverd in 1996, meer dan 10 jaar geleden. Een kaart ouder dan 10 jaar kan niet verlengd worden, dus is niet meer geldig. Zie e-mail toegevoegd in het administratief dossier. Hoewel artikel 9ter §2 het aantonen van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldige identiteitskaart, eist het daarentegen het aantonen van “de constitutieve elementen van identiteit”. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de

aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen identiteitskaart levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig identiteitskaart of paspoort.

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhavig geval in gebreke, gezien hij in gebreke blijft haar actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2° en Arrest 73.696 RVV dd. 20 januari 2012).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestijnen – [...]).

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten luidt:

“[...] Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*.

Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het op 19 september 2012 aan verzoekster betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] - Art. 9ter § 2, 1e lid, van de Vreemdelingenwet stelt : [...]"

-Het voorgelegde identiteitsdocument voldoet aan deze voorwaarden :

- het identiteitsstuk bevat de vereiste vermeldingen;*
- het is uitgereikt door de bevoegde overheid (zie stempel en handtekening);*
- het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene (door de foto);*
- het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.*

In art. 9ter § 2, 1e lid, van de Vreemdelingenwet wordt er niet gesteld dat het identiteitsdocument op het ogenblik van de aanvraag geldig moet zijn. Door te eisen dat het identiteitsdocument op het ogenblik van de aanvraag nog geldig is, voegt de DVZ aan de wet een vereiste toe, die niet in deze wet voorzien is. De bestreden beslissing kan niet bijgetreden worden. Zie ook in deze context de beslissingen van uw Raad: RvV 68.012, 6 oktober 2011 - RvV 69. 319, 27 oktober 2011 - RvV 70.240 21 november 2011 - RvV 71.152, 30 november 2011 - RvV 71.102, 30 november 2011 - RvV 72.085,19 december 2011 - RvV 72.358, 21 december 2011 - RvV 72. 479, 22 december 2011 - RvV 72.478, 22 december 2011 - RvV 83.965, 29 juni 2012.

-Verzoekster wenst tevens op te merken dat haar identiteit noch nationaliteit in een eerdere verblijfsprocedure volgens artikel 9ter VW niet in twijfel werd getrokken. D[e] aanvraag van 4 augustus 2008 werd wel ontvankelijk verklaard. Dit betekent dat er op 26 januari 2009 (datum van ontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag conform artikel 9ter van 4 augustus 2008) geen twijfel was omtrent haar identiteit en nationaliteit en nu wel terwijl verzoekster nooit het land heeft verlaten en dus redelijkerwijze geen andere nationaliteit heeft aangenomen.

-De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Een motivering van een beslissing die geen rekening houdt met de gegevens van het administratief dossier en gegevens vermeld op een verstrekte identiteitskaart kan onmogelijk deugdelijk zijn. Derhalve wordt ook de materiële motiveringsplicht geschonden. Een beslissing die er toe strekt een stuk niet te weerhouden als bewijs van nationaliteit waarbij de twijfels aangaande de voorgehouden nationaliteit geen steun vinden in het administratief dossier, schendt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet."

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen werd onontvankelijk verklaard aangezien zij in haar aanvraag haar identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in §2 van de wet van 15 december 1980, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in §2, derde lid niet.

Verzoekster verwijt verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met de gegevens van het administratief dossier en de gegevens vermeld op de verstrekte identiteitskaart.

In casu was het identiteitsdocument van verzoekster meer dan 10 jaar oud en kon aldus niet meer verlengd worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een vervallen paspoort of nationale identiteitskaart geen bewijs is van actuele nationaliteit temeer daar er geen andere, aanvullende bewijsstukken door verzoekster geleverd werden, en verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad:

"De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoonst en hierbij aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit - zijnde een constitutief element van zijn identiteit - dient aan te tonen."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekster bij haar aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf in België te worden gemachtigd, ter staving van haar identiteit, enkel een kopie van twee bladzijden uit een Armeens paspoort op haar naam voegde. Uit deze kopie blijkt dat het paspoort werd af geleverd op 3 september 1997 en geldig was tot 3 september 2007 en kan niet afgeleid worden dat de geldigheidsduur van het paspoort verlengd werd. Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van eerste verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk. De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. Gelet op het feit dat uit het door eerste verzoekster voorgelegde stuk niet bleek dat haar paspoort nog geldig was - waarbij tevens moet worden opgemerkt dat het een paspoort betreft dat reeds is af geleverd in 1997 en er geen duidelijkheid bestaat omtrent de verschillende verblijfsplaatsen van eerste verzoekster sindsdien - is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van eerste verzoekster met zekerheid vast te stellen. Verzoekers lieten verder ook na aan de hand van andere bij hun aanvraag gevoegde bewijsstukken verweerder duidelijkheid te verschaffen inzake de actuele nationaliteit van eerste verzoekster. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat zij de actuele nationaliteit van eerste verzoekster hebben aangetoond.

Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Verzoekers kunnen daarnaast hoe dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest met nummer 28 898 van de Raad, aangezien dit arrest door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nummer 209.878 van 21 december 2010.

Het feit dat in de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) (Pari. St. Kamer 2010-2011, nr. 771/001, 145), verscheidene documenten worden opgesomd, waaronder een vervallen paspoort, die kunnen aangewend worden om de identiteit, zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te bewijzen laat niet toe de besluiten dat het voorleggen van één van deze opgesomde documenten steeds volstaat om alle vier de constitutieve elementen van de identiteit aan te tonen. Uit §2 van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en uit de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) blijkt dat de vier cumulatieve elementen van de identiteit in de zin van artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet steeds moeten aangetoond worden. Zoals reeds gesteld is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een paspoort dat, blijkens de voorgelegde stukken, reeds verscheidene jaren niet meer geldig is niet toelaat de actuele nationaliteit van de houder ervan vast te stellen, indien niet tevens andere, aanvullende, bewijsstukken worden aangebracht.

Inzake de bewering van verzoekers dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet, door aan te geven dat, een vreemdeling die om medische redenen tot een verblijf wenst gemachtigd te worden zijn "actuele" nationaliteit dient aan te tonen, moet worden geduwd dat uit de integrale lectuur van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever het aantonen van een "actuele" nationaliteit vereist. Indien de nationaliteit die de vreemdeling heeft op het ogenblik dat hij verzoekt om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden niet vaststaat, kan door verweerder immers niet voldaan worden aan de door de wetgever gestelde vereiste dat hij, bij het onderzoek ten gronde, "de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst" dient te onderzoeken.

Voorts moet worden herhaald dat uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat wanneer een aanvraag van een vreemdeling om, in toepassing van voormelde bepaling, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden niet op ontvankelijke wijze werd ingediend er een onderzoek van de medische situatie van de aanvrager moet worden uitgevoerd. Een onderzoek ten gronde is slechts vereist indien de aanvraag op ontvankelijke wijze werd ingediend.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden." (RvV 20 januari 2012, nr.73.696).

Verwerende partij wenst daarenboven op te merken dat met het voorleggen van een vervallen identiteitsdocument de actuele identiteit niet wordt aangetoond en verwijst hierbij wederom naar vaste rechtspraak van de Raad:

" Onder deze 'constitutieve elementen van de identiteit' dient ook de actuele nationaliteit te worden verstaan. Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als "constitutief element van identiteit". De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond.

Door verzoekster werd bij de aanvraag enkel een sinds 7 maart 2010 vervallen identiteitskaart voorgelegd. Nochtans moet de aanvraag van verzoekster gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van haar identiteit blijken op grond van artikel 9ter, § 2, 10 en 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet.

In casu bewijst het vervallen paspoort dat verzoekster voorbrengt niet de actualiteit van haar nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van § 2 wat nationaliteit betreft. Indien de betrokkene zijn identiteit niet aantoot, dient de gemachtigde in toepassing van artikel 9ter, § 3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Aangezien in de aanvraag geen ander bewijselement wordt aangevoerd dat de actuele nationaliteit aantoot, is de aanvraag krachtens artikel 9ter, §3, 2° derhalve onontvankelijk.

In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat bij later onderzoek in de gegrondheidsfase de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). De verwerende partij stelt in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing derhalve terecht dat het bewijs van de actuele nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoekster de nationaliteit bezit. Verzoekers tonen geen schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan." (RvV, 7 december 2011, nr. 71.428)

Verzoekster laat bovendien na uiteen te zetten in welke mate de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. [...]"

4.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

4.3.2.1. De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3.2.2. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – dat verzoekster tevens geschonden acht – bepaalt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoot overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. [...]

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

- 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;*
- 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;*
- 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;*
- 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.*

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

- 1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;*
 - 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;*
 - 3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;*
 - 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;*
 - 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.*
- [...]"*

4.3.2.3. In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder de kop “*Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof*” het volgende gelezen worden:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboortekte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

4.3.2.4. *In casu* diende verzoekster op 1 maart 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voegde bij deze aanvraag, ter staving van haar identiteit, een “*carte nationale d’identité*” (nationale identiteitskaart) van Kameroen afgeleverd op 19 december 1996. Verweerder verklaarde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk, daar deze identiteitskaart vervallen is. Hij verwijst hiervoor naar informatie opgenomen in het administratief dossier dat een kaart die ouder is dan tien jaar niet kan worden verlengd en bijgevolg niet meer geldig is. Verweerder stelt dat een vervallen identiteitskaart de actuele nationaliteit van verzoekster niet aantoonst. Hierbij wordt erop gewezen dat de nationaliteit, in tegenstelling tot de overige aspecten van de identiteit van een persoon, onderhevig kan zijn aan wijziging. Hij geeft aan dat aldus geen sluitend bewijs van actuele nationaliteit voorlag bij de aanvraag om machtiging tot verblijf. Tevens stelt hij dat uit het dossier niet blijkt dat verzoekster enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuwe, geldige identiteitskaart of paspoort.

4.3.2.5. De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoonst en dat het Hof aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit – zijnde een constitutief element van zijn identiteit – dient aan te tonen.

4.3.2.6. De vraag stelt zich vervolgens of een verstreken identiteitskaart een bewijs van identiteit en vooral van nationaliteit kan vormen.

Een verstreken identiteitskaart blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het document komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op deze kaart vermelde naam en voornaam en geboorteplaats- en datum heeft. Dit wordt door verweerder ook niet betwist.

Een vervallen identiteitskaart kan verder het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al betreft het een identiteitskaart van een niet meer bestaande staat, tenzij er ernstige twijfel bestaat over de nationaliteit van de betrokkene (naar analogie met RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er elementen waren die twijfels deden rijzen over verzoeksters nationaliteit die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zouden belemmeren. In de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven dat er geen sluitend bewijs voorligt van de actuele nationaliteit van verzoekster doch zonder dat concrete gegevens worden aangebracht waaruit een gerechtvaardigde ernstige twijfel blijkt wat de actuele nationaliteit van verzoekster betreft. Verzoekster wijst er in dit verband ook terecht op dat in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de nationaliteit van verzoekster niet werd betwist en dat werd onderzocht of de behandeling en opvolging die verzoekster nodig heeft voor HIV in Kameroen beschikbaar en toegankelijk zijn. Verder wordt in de eerste bestreden beslissing ook nog aangegeven dat *“nergens uit het dossier [blijkt] dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig identiteitskaart of paspoort”*, doch dit betreft in wezen een kritiek op het gedrag van verzoekster en is op zichzelf genomen onvoldoende opdat hieruit enige gerechtvaardigde ernstige twijfel blijkt inzake de nationaliteit van verzoekster op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Door desalniettemin te stellen dat verzoekster haar identiteit niet aantoonde zoals bepaald in artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet en derhalve te concluderen dat verzoekster haar aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet, schendt verweerder de materiële motiveringsplicht.

Verweerder verwijst in de eerste bestreden beslissing, alsook in de nota met opmerkingen, nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Gezien het feit dat in deze rechtspraak wel gegevens voorhanden waren die gerechtvaardigde twijfels over de nationaliteit met zich brachten, hetgeen *in casu* op generlei wijze blijkt, is geen vergelijking mogelijk met de beroepen die tot de aangehaalde arresten hebben geleid.

Door de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, louter omdat een vervallen Kameroense identiteitskaart werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoekster op zich op niet kennelijk onredelijke gronden in twijfel te trekken, is de materiële motiveringsplicht in het licht van de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel dienen bijgevolg niet nader te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2012 tot niet-ontvankelijkverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS